

Andreasen: Thi da var det meddelt Rigsdagen, at den danske Gesandt i Washington havde henvendt sig til den danske Regering i denne Sag paa en Maade, man ikke kunde komme udenom. Men da vovede det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds at sige, at der var ingen Fare derved. Jeg siger, at det var en Lykke for vort Land, at den Sag blev ført med den Alvor og Kraft, hvormed ikke mindst den højtærede Finansminister, Udenrigsministeren og Konseilspræsidenten førte den. (Tilslutning fra Tilhørerpladserne).

Formanden: Jeg maa opfordre Tilhørerne til at forholde sig rolige, hvis de fremdeles vil have Lejlighed til at følge Forhandlingerne.

Folketingsmanden for Randers Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. Neergaard: Jeg ønsker, inden Forhandlingen gaar videre, at sætte en Bom for den Misforstaaelse, som det ærede Medlem, der nu havde Ordet, gjorde sig skyldig i af min Opfattelse med Hensyn til Røgtobakbeskatningen. Jeg udtalte utrykkeligt, og det viser Rigsdagstidenden, at jeg billigede, at Finansministeren har undladt at lægge en Særskat paa Røgtobakken. Den rammes af den almindelige Toldforhøjelse, men Rigsdagstidenden udviser, at min Henstilling til Ministeren gik ud paa, at man burde sørge for, at denne Prisstigning paa Røgtobak, som Prisstigningen paa det øvrige Tobaksforbrug foranlediger, ikke fandt Sted, da den kun vilde gaa i Fabrikanternes Lommer, og det vilde Regeringen være i Stand til at forhindre ved forskellige Midler, der ligger i dens Haand. At jeg har Ret i denne min Opfattelse, som ikke burde kunne misforstaaes, fremgaar af følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse af Rigsdagstidenden: „Jeg kan forstaa, at Finansministeren har ønsket at fritage det allerjævneste Tobaksforbrug, de daarligst stilledes Tobaksforbrug paa den Maade, han har gjort, saaledes at der ikke bliver lagt en særlig Afgift paa Røgtobak og Skraatobak, og at denne Fritagelse kan blive opretholdt, vil jeg for mit Vedkommende gerne medvirke til, men jeg ønsker ikke at medvirke til en Ordning, som for Røgtobakkens Vedkommende medfører en Prisforøgelse, som alene gaar i Fabrikanternes Lomme“.

Ellinger: Den direkte Anledning til, at jeg tager Ordet, er nogle Udtalelser i Gaar af den højtærede Indenrigsminister, der forsvarede det Skridt, som Indenrigsministeriet har foretaget med Hensyn til Lukningen af Forretningerne. Ministeriets Bekendtgørelse indledes med Ordene: I Henhold til § 1 i midlertidig Lov af 7. August 1914 om Regulering af Priser paa Levnedsmidler og Varer, jfr. Lov af 16. November 1914 om Straf for Overtrædelse heraf o. s. v., og det er i Henhold hertil, at disse Indskrænkninger i Salget er foretagne. Jeg maa bestemt bestride, at Ministeriet kan foretage dette Skridt paa dette Grundlag. Det er et Spørgsmaal for sig, hvorvidt et Ministerium kan skride til en saadan Indskrænkning af Forretningsvirksomhed, men jeg vil bestemt gøre gældende, at det kan ikke ske i Henhold til denne Lov. Det er i det hele mærkelige Foranstaltninger, der i Tidens Løb er foretagne i Henhold til denne Lov, og jeg tror at kunne sige, at hvis Rigsdagen havde tænkt sig Muligheden af, at man kunde gaa saa vidt i Anvendelsen af denne Lov, vilde den have været meget varsom med at gennemføre den. Nu mener Ministeren, at han kan bringe dette Forbud ind under Loven, fordi det vilde hænde, at hvis Forretningerne ikke var lukkede, eller hvis Salget ikke var begrænset, kunde de, der havde Penge, købe store Partier, hvorimod de, der ingen Penge havde, senere, naar Skatten kom, vilde komme til at betale Varerne dyrere. Derved vil Ministeren altsaa bringe Foranstaltningen ind under denne Lov, men det er et Ræsonnement, som jeg paa ingen Maade kan anerkende.

Det er en gammel Historie, at de, der har Penge, kan købe, og de, der ingen Penge har, kan ikke købe eller daarligere købe. Men det er ikke Ministeriets Grund til dette Forbud imod Salg, det er ikke nogen Prisregulering, her er Tale om, nej, Grunden er den, at man ønsker at paalægge en Skat, og for at faa saa stort et Skattebeløb ind i Statskassen som muligt gaar man til dette Skridt, som man finder er det eneste, der fører til Maalet. Hvis Ministeriet udtalte dette, var der i og for sig ikke noget at sige til det, idet jeg altsaa indskyder, at det er et Spørgsmaal for sig, hvorvidt et Ministerium kan foretage dette Skridt. Men jeg vil paastaa, at det er en falsk Anvendelse, man gør af denne Lov af 7. August, naar man her skrider til denne Indskrænkning. Man